

John Beck achter de keyboards) is slordig, en in een flink deel van de songs is het tempo (bewust?) verlaagd. Ook de geluidskwaliteit van de door bassist Steve Vantsis gemixte opnames (Glasgow) doet wat amateuristisch aan. In de spaarzame momenten dat zang en begeleiding wel lijken te kloppen (Torch Song, Going Under), horen we vooral mooie dingen van gitarist Robin Boulton (Sugar Mice) en valt de balans in de Cropredy-show iets beter uit. Fish' verhalen en aankondigingen (bij Hotel Hobbies, en in de vijf minuten voorafgaand aan Going Under) zijn gelukkig nog altijd hilarisch, zodat je je afvraagt of er geen vervolgcariëre als stand-upper is weggelegd. Met aanzienlijk betere concertregistraties in de catalogus (onder meer The Complete BBC Sessions) zal de kwaliteitsbewuste fan hooguit door het fraai artwork en bewegende beelden tot een aankoop worden verleid.

Edwin Ammerlaan

GALAXY

Runaway Men

(SHADED MOON ENTERTAINMENT)
#AOR #powerprog

De in 1983 uit de Groningse klei getrokken Herman Brood & Wild Romance-achtige rock van Galaxy ontwikkelde zich geleidelijk richting een volle AOR- en prog-sound en tot een vaste waarde in het regionale clubcircuit. Zeker met de komst van zanger/bassist Bart Schwertmann (de laatste jaren vooral actief bij Kayak en vorig jaar nog uitblinkend in zijn Theater Of Grief) werden vanaf 1987 zowel het volume en de kwaliteit alsook de zeggingskracht langzaam maar zeker opgeschroefd. Ondanks die veelbelovende vooruitzichten, enkele demo's, een single (Rock 'n' Roller) en een ep (Back Before The Storm) strandde het melodieuze rockcollectief bij gebrek aan focus en interesse rond 1997. Opvallend genoeg lag er kort voor dit stille einde een volledig

album op de plank dat nu, 25 jaar later, in volle glorie wordt afgestoft en opgepoetst. Al vanaf de eerste minuten in Answers wordt duidelijk dat Schwertmann, Niels Lingbeek (gitaar), Ard Offers (toetsen) en Nils Offers (drums) een grote kans op (inter)nationale roem en glorie aan zich voorbij hebben laten gaan. Niet dat deze gave sound – bewegend in het niemandsland tussen, grofweg, de neoprog van Marillion en de AOR van Journey – destijds volop in de belangstelling van de media stond. Verre van. Wel omdat de kwaliteit van het songmateriaal en de uitvoering van hoog niveau is en beslist op aandacht van de fanatieke progscene had kunnen rekenen. Vooral in de sound van het toetsenwerk en de combinatie met gitaar horen we veel Marillion terug, met verwijzingen naar het oudste werk (Answers, Lady Of Fire), maar ook naar de vroege Hogarth-jaren (Look Into My Eyes). In Her Head doet denken aan Yes met Trevor Rabin, terwijl je Talk To Me zou kunnen omschrijven als het buitenechtelijke kind van Sparks en Iron Maiden. Never The Same is het enige nummer dat minder beklijft, maar in het instrumentale Gallery Play doet Galaxy precies wat het belooft: heerlijk uitsloven vol vette funkaccenten. De titeltrack sluit groots af met een Gino Vannelli-achtige vocale benadering in AOR-sferen, vol meeslepende gitaarlicks in een romige galm van een fretloze bas. Je komt er anno 2022 nauwelijks nog mee weg, maar met terugwerkende kracht is deze piekgave productie uit 1997 niets minder dan indrukwekkend te noemen.

Edwin Ammerlaan

THE GATHERING

Beautiful Distortion

(PSYCHONAUT RECORDS)
#dreampop #korterenummers #minderverrassing

Handen in het haar. Draaibeurt 17 voor deze plaat, en nog steeds

geen uitgesproken gevoel bij Beautiful Distortion. Eerst maar sec de feiten: na tien jaar is de groep terug met echt nieuw werk. Acht tracks, speelduur afgestemd op het lp-formaat. Het stevige rockgedeelte in het groepsgeluid verliest meer en meer terrein. The Gathering schuift op richting dreampop, mede geholpen door de zoete en soms wat kinderlijke zangstem van Silje Wergeland. Hoorbaar minder soleerwerk en afwisseling binnen de composities. De gitaarrupties van René Rutten verliezen terrein binnen een elektronischer en dromeriger decor. Geluidstechnisch is alles loepzuiver opgenomen, het best klinkende album ooit van de band. De omschrijving eclectic triprock uit de bijgevoegde bio kan ik omarmen. En toch... Grootste probleem voor mij is dat er zo weinig blijft hangen van de nummers. Uitschieters benoemen is ronduit lastig. Qua aangename melodielijnen kom je uiteindelijk uit bij When We Fall en On Delay. Het avontuur en het progressieve van weleer klinken nog enigszins door in Black Is Magnified. Zoals gezegd is het geluid uit je speakers ronduit vorstelijk en superbe. Maar ja, ik mis dus iets. Zoals onze premier Rutte de bijnaam 'de man met de teflonlaag' heeft, hebben de broers Rutten van The Gathering nu muziek gemaakt die wat (te) makkelijk van je afglijdt. Dat is mijn mening van nu; heel misschien valt bij draaibeurt 18 het kwartje wel...

Robbert Schuller

THE GONG FARMERS

Guano Junction

(SPACEWARD RECORDS)
#TheBlueNile #ModernEon #PCO

Ondanks de ruimtelijke labelnaam zijn The Gong Farmers niet de zoveelste loot aan de stamboom van spacerockfamilie Gong. Het duo, bestaande uit zanger/synthesizerspeler Mark Graham en de met Robert Fripp, David

Cross en Tim Bowness verbonden gitarist, fluitist, toetsenman en auteur Andrew Keeling, bedacht de groepsnaam na bestudering van de activiteiten van Middeleeuwse poepscheppers. Het tweetal, bijgestaan door bevriende musici, debuteerde in 2019 met Ship Of Fools. Ook voor Guano Junction werd een kleurrijk gezelschap geselecteerd, dat tevens compositorisch een flink aandeel had. Meest in het oog springend zijn zanger/gitarist/keyboardspeler Alex/Alix Che (Johnson) en drummer Cliff Hewitt. Beiden waren actief in de symfonisch getinte new wave-formatie Modern Eon (tip-lp Fiction Tales), terwijl laatstgenoemde eveneens bij het elektronische muziekproject Schiller betrokken is. Andere opvallende namen zijn saxofonist David Jackson (VDGG) en de Nederlandse multi-instrumentalist René van Commenée (alias Mr. Averell). Ondanks de wellicht afstotende bandnaam maken The Gong Farmers wonderschone muziek, waarbij composities met persoonlijke teksten over liefde en verlies en sfeervolle instrumentale intermezzo's elkaar vloeiend afwisselen. Als Graham de vocalen voor zijn rekening neemt, zijn overeenkomsten met Tim Bowness en The Blue Nile te bespeuren, een indruk die wordt versterkt door de zowel synthetische als akoestische strijkersarrangementen en het gebruik van loops en zogenaamde textures. De songs die door Che's hoge, meeslepende stem worden gedragen zijn nog mysterieuzer, waarbij een stilistische verwantschap met het werk van Penguin Café Orchestra, Sting (vooral zijn ballades), Ozark Henry en Erik Satie voelbaar is. Ondanks twee verschillende vocalisten voelt Guano Junction aan als één geheel. Dit komt doordat de zangers geregeld in één stuk zingen en enkele songs tweedelig over het album verspreid zijn. Met name het ontroerende tweeluik Pip, Squeak And Wilfred, geïnspireerd op Grahams vondst van oorlogsmedailles van zijn vader, maakt indruk. Genoemde elementen leveren een bijzonder kunstwerk op.

René Yedema